

JULIA SPÍNOLA

vis.

25.9.2020 - 8.12.2020

GIRA TOT GIRA

CICLE COMISSARIAT PER MARC NAVARRO

Fundació Joan Miró * J.M. Barcelona

El treball de Julia Spínola revisa el vincle entre escriptura, imatge i escultura. En la seva producció recent aquests sistemes de representació es comporten de forma inusual i sembla que es confonen: l'escultura esdevé escriptura; la imatge, llenguatge; i el gest, objecte. Mitjançant aquests procediments Spínola exposa les estructures que sostenen la nostra percepció, i a la vegada, qüestiona la seva fiabilitat. Malgrat que podrien semblar-nos operacions d'una gran complexitat, parteixen d'una voluntat senzilla: obrir el nostre camp perceptiu. Accions com veure o tocar es converteixen en actes conscients

quan els nostres patrons de reconeixent deixen de funcionar; quan no som capaços d'establir una jerarquia a través d'allò que veiem, ni d'aplicar categories que atorguen significats concrets.

Per aproximar-nos a la visió o al tacte como si es tractés d'actes reflexos hem de renunciar a l'experiència interior i situar-nos en un espai vulnerable, que podem definir com el seu oposat: un espai radicalment exterior. Spínola ens convida a repensar el model perceptiu com si es tractés d'una finestra en què habitualment no ens fixem. Quan mirem a través seu, veiem «a través»; la transparència del vidre ens impedeix veure-la. Només quan aquest vidre es trenca o està brut podem veure-la de nou i reconèixer la seva materialitat. Segons Spínola, la nostra percepció, com aquest panell de vidre, és un model de construcció de la realitat en què estem tan immersos que no podem advertir-lo; i donar-ho per fet ens impedeix adoptar altres models de percepció i abraçar altres maneres de relació. És necessari ser conscients d'aquesta interrupció per situar-nos «fora» i entendre que «tot s'està fent, a la vegada».

Però quines implicacions té estar «fora»? Abandonar la «trama de la interioritat» suposa renunciar a alguns relats que no solem qüestionar, como la dimensió simbòlica, la psicològica, la condició narrativa o la subjectivitat. Spínola es concentra en el gest i posa en el centre de la seva pràctica una sèrie d'interaccions que no distingeixen entre subjecte i objecte, entre acció i observació. Aquesta ambigüitat situa el seu treball escultòric en un espai intermedi, entre el fer-se i el desfer-se: sembla que les coses existeixen d'una manera determinada, adopten un determinat color, duren un cert temps, res té un valor absolut i res posseeix una voluntat de permanència.

Seguint aquesta lògica podem entendre els seus projectes com una trama continua, un joc de variables que revela la potencialitat del gest i les possibilitats de l'objecte escultòric. En aquest sentit, no és casual que Julia Spínola treballi a partir de sèries; un model de producció que sempre parteix d'un problema, però que busca en aquest problema un espai de desig i de joc. En el seu plantejament inicial, *vis*. proposava una investigació sobre la clausura de la forma com una estratègia per obrir l'espai. A partir d'una sèrie de cilindres de diàmetre

decreixent Spínola qüestionava la possibilitat de tancar un objecte reduint-ne el volum fins a fer-lo desaparèixer. Aquest exercici, buscar una terminació en forma de punta, va desplaçar l'interès cap al cos de l'escultura, el volum de la qual s'ha treballat aplicant pressió. Una reconfiguració que fa que les escultures perdin densitat i adquireixin una condició fluïda.

Les peces que conformen *vis.* busquen ressonàncies i estableixen relacions de proximitat i distància. Spínola s'apropa a les idees de temps i espai com a convencions que sostenen la il·lusió d'un relat estable i articulat, però a la vegada, és conscient que són dues idees malleables, que hem d'obtenir per situar-nos en l'aquí i l'ara. La immediatesa que reclamen les seves escultures ens permet establir una analogia amb un moviment «sense principi ni final», que es resisteix a fixar una imatge. Com a alternativa a aquesta imatge fixa, Spínola proposa la idea d'«impressió», que ella identifica en formes com les que veiem projectades en una superfície després de mirar directament el sol entre d'altres. Les «impressions» són aquelles imatges que queden gravades o que deixen una marca, i que a *vis.* adopten la forma de serigrafies.

Spínola ordena l'espai expositiu buscant una reverberació entre els diferents elements. Una vibració que, com una força motriu «sense principi ni final» ens remet a l'espontaneïtat, a la relació dels cossos mentre ballen, a la materialitat del so o a la circulació de l'aire. Fenòmens que malgrat la seva inconsistència expressen una plenitud i s'oposen a l'immobilisme i la contenció, com si es tractés d'actes reflexos. *vis.* desplega una metodologia de treball reactiva que ens convida a recuperar la força de la nostra presència, la capacitat de sorprendre'ns, la confiança en l'alegria.

Marc Navarro Fornós

Entrevista

Marc Navarro: A *vis*, les idees de moviment i circulació són especialment rellevants. Al llarg dels últims mesos el contingut de l'exposició ha anat evolucionant fins a trobar la seva forma definitiva. Evites fixar un dibuix de l'exposició i això la manté oberta a canvis. Quins factors incideixen en la decisió de canviar un projecte i que aquest es mogui cap a una altra banda?

Julia Spínola: L'exposició es va fent tota junta, al mateix temps, es mou junta. Treballo amb pocs elements que es van transformant els uns als altres; estableixen una relació entre ells, entre les escultures, entre les imatges i les escultures, i la seva circulació en l'espai expositiu. Necessito que tot es mogui alhora. Finalment, en el moment del muntatge és quan es fixen les posicions dels diferents elements tal com s'estiguin relacionant entre ells en aquells moment, així que crec que un muntatge té quelcom d'arbitrari; i no ho dic en un sentit pejoratiu, sinó que finalment una exposició és una possibilitat entre moltes d'altres.

MN: En algunes de les teves escultures has fet ús de materials «sense història», como el cartró o el conglomerat de fusta. En canvi, a *vis*. la relació amb el material no és tan evident. Quina relació estableixes amb els materials?

JS: El cartró i l'aglomerat són materials sense identitat, compostos d'elements esmicolats i subjectats per pressió. Vaig treballar-hi molt des del seu sentit d'estructura gairebé oberta, és a dir, sòlida però a punto de desfer-se; si mires un aglomerat de prop ja veus per on es desfarà. Ara estic treballant més la forma i la superfície, com o on «acaba» una peça i la seva relació amb l'espai. Aquest canvi en la manera de treballar ha alentit el procés; la velocitat de les peces és una altra, ara.

MN: En les teves propostes integres la llum com un element més de l'exposició. A *vis*. la llum és completament uniforme. A què respon aquesta decisió?

JS: Des de fa un temps intento il·luminar les exposicions de manera que els objectes no projectin ombres. Quan estem en una exposició i veiem una ombra qualsevol o fins i tot la nostra pròpia ombra projectada a

la paret o en una peça és perquè hi ha un focus puntual de llum que ve de dalt i assenyala una cosa o altra. Hi ha alguna cosa en tot això que em resulta gairebé autoritària. A *vis.* el fet de que la il·luminació sigui uniforme té a veure amb l'espai que hi ha entre les peces i les persones, vull que hi hagi molt marge, aquí.

Julia Spínola (Madrid, 1979) és escultora. Llicenciada en Belles Arts per la Universidad Complutense de Madrid, va estudiar també a la Facultat de Belles Arts de la Universidade de Lisboa.

Spínola ha participat en nombroses exposicions col·lectives, com *Rojamente*, Espacio Artiatx, Bilbao (2020), *Les escenes*, a La Capella, Barcelona (2019), o *Roca*, amb David Bestué, a Halfhouse, Barcelona (2016). El seu treball ha estat presentat de forma individual a exposicions com *V.*, a la galeria Heinrich Ehrhardt, Madrid (2019); *Lubricán*, a CA2M Centro de Arte Dos de Mayo, Madrid (2018), o *Cien rostros iguales*, a etHALL, Barcelona (2016-2017), entre d'altres.

Ha estat guardonada amb el Premio El Ojo Crítico de Artes Plásticas de Radio Nacional de España (2013) i el Premio ARCO de la Comunidad de Madrid (2017). També ha estat beneficiària de la beca de la Fundación Marcelino Botín (2013) i artista resident del Deutscher Akademischer Austauschdienst (DAAD, 2018-2019). La seva obra forma part de col·leccions com la del Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía (MNCARS), La Panera (Lleida) o la col·lecció de la Comunidad de Madrid.

Agraïments:

Joan Galí, Benoît, Ana, Oriol, Quentin, Ixs etruscxs i Lucrecia Martel.

#Espai13Gira

Fundació Joan Miró

 Barcelona

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038
T +34 934 439 470
info@fmirobcn.org

Amb la col·laboració de:

B Sabadell
Fundació

www.fmirobcn.org

